Hồi thứ năm mươi bảy
Thoại Hoa về nhà thác mộng
Điền Đan gặp mẹ nhận thân

Thượng Tiền nghe nói cả giận, vung thiết bảng vụt tới đánh liền, Điền Đan cũng đưa thương lên đỡ, đánh hơn một trăm hiệp, chưa định hơn thua, kế nghe chuông gióng bên chùa, bóng ác hầu vừa gác núi. Hai bên đều bãi chiến, để lui về nghỉ ngơi. Thương ôi! Điền Đan một ngựa một người, trót một đêm không hề nhắm mắt, bốn phía thảy đều binh giặc, phú mặc lòng trời phù hộ người lành, lần lần trống đã sang canh, ai nấy lo theo việc mình trong trường chinh chiến.

Nói về Chung Thoại Hoa chết chưa tới số, nên linh hồn phiêu phiêu phưởng phưởng, cứ quanh quẩn nơi Nại Hà Kiều, thương thay, vì nước mà quên mình, trường chinh chiến biết đâu là mạng số. Bữa đó Chung Thoại Hoa chết đã bảy ngày, nên lúc tới Sum la điện ra mắt Diêm Vương tâu rằng:

– Thần thiếp khi tuổi trẻ đã sớm mất cha mẹ, ở cùng chú thím hôm mai, nay đà sớm chốn Diêm đài, tìm cha mẹ đã không thấy mặt, vậy xin Diêm vương cho phép tôi đi về gia hương thăm viếng, để mách bảo cùng chú thím tôi rõ hay đoạn cho thỏa tình trìu mến mấy năm chầy, nay ly biệt âm dương đôi ngã.

Diêm Vương khi ấy phán rằng:

– Võ Lăng Quân, cha mẹ ngươi vốn người từ thiện. U Minh ty đã cho chuyển thế đầu thai rồi. Nay ta chuẩn như lời mi, cho phép lên dương đài thăm thân thích.

Chung Thoại Hoa cúi đầu lạy tạ lui ra. Diêm Vương sai Dạ xoa quỷ tốt dẫn về làng Pháp mã là chỗ ngụ khi sinh tiền. Lúc đó trống trở canh ba hồn Chung Thoại Hoa theo quỷ tốt về tới Chung gia trang thì trong lòng rất mừng rỡ. Khi vào tới cửa, thổ địa môn quan không cho vô. Chung Thoại Hoa liền kể hết các sở thích cho môn quan nghe. Môn quan xem qua mặt thật là Chung vương di và nghe nói có lệnh Diêm Vương, thì không dám để trễ nải, bèn dẫn Thoại Hoa và trong trung đường ra mắt tổ tông rồi thẳng tới phòng Chung viên ngoại cho thác mộng. Thoại Hoa khi ấy khóc mà thưa rằng:

– Cháu từ khi theo hai anh đến đất Lâm Tri, bái kiến Thiên tử, người lại phong cho cháu làm Võ lăng Quân, sai đi giải lương theo Vương thơ tới Tương Giang phó hội, lúc tới đó tì Chí Tôn lão tổ tế khởi cây gươm Tru Tiên. Quan Âm mới điểm hỏa đưa cho cháu để chết thế Vương thơ, vì vậy nên cháu chết chưa tới mạng. Diêm Vương lại thương

mến cháu là người trung, sai Dạ xoa dẫn cháu về mách bảo cho chú thím tường, vậy nay cháu xin chịu tội vô tình bất hiếu.

Nói rồi hóa ra một trận gió đi theo quỷ tốt trở về Âm ty cảnh.

Đây nói về Điền Đan trót một đêm không nhắm mắt, vì nhờ có linh đan của Tiên gia nên không hề biết gì sự đói khát, cứ ngồi trên lưng ngựa mà chịu cho thấu cả đêm, tới lúc vừa hừng, đã thấy Thượng Tiền đùa binh vung thiết bảng tới đánh. Điền Đan nói:

– Vương gia để tính mạng cho minh sống được một đêm, sao không biết xé mà lui binh về, còn tới đây nạp mình nữa vậy?

Thượng Tiền cả giận, vung thiết bảng đánh liền. Điền Đan cũng đưa thương rước đánh. Đánh vừa được ít hiệp. Điền Đan dùng thế hồi mã, đâm Thượng Tiền một thương xuyên hông, nhào lăn xuống ngựa mà chết. Điền Đan sáp nhập trung vây, đi kiếm Quốc mẫu.

Lúc này nhắc lại khi Chung hậu đánh với Lão tổ hơn trăm hiệp sức cũng cầm đồng. Chung hậu lập kế trá bại bèn quất ngựa chạy dài. Lão tổ tưởng thật giục ngựa chạy theo. Chung hậu ngó lại thấy vậy cả mừng liền lấy ra một vật bảo bối, gọi là Ngựt nguyệt tử kim quyên niệm ít tiếng chân ngôn thần chú, rồi tế lên trên không kêu lão tổ nói rằng:

– Bớ cẩu đạo, mi sẽ coi bảo bối của ta.

Lão tổ nghe kêu vừa ngó lên xem, thấy hào quang môn đạo sáng ngời, tiếng nổ rền tai vang như sấm. Lão tổ biết thế không xong, bèn muốn tàng hình úp xuống mình con thú, mà không kịp bị bảo bối đánh trúng trên lưng, sặc máu ra nằm dài ôm lộc mà chạy.

Chung hậu liền thu phép lại rồi đuổi giết binh năm nước tưng bừng, chẳng khác gì cọp lùa bầy dê, đi tới đâu ai cũng tránh. Giết mỏi tay thì trời đã tối, còn lão tổ thất cơ đại bại, chạy về dinh uống thuốc linh đan, thuốc tiên chẳng phải tầm thường, hễ uống vào thì lành tức tốc.

Lão tổ mới truyền cho năm vị nguyên nhung năm nước rằng: “Mau đốt đèn đuốc mà bảo thủ quân dinh, sợ khi Chung hậu rượt tới thình lình, mà phải mang tai mắc họa.” Sau năm nước đều chỉnh tu binh mã, gia tâm vào cẩn thận đề phòng.

Vừa mới rạng ngày ra. Lão tổ bèn lệnh nhóm chúng tướng lại, đạo nào theo đạo nấy, xúm phủ vây Chung hậu chớ cho tẩu thoát về dinh. Chúng tướng lĩnh mệnh về rồi xảy thấy quân vào báo rằng:

– Có một thằng tuổi nhỏ mà mặt trắng môi son, xưng rằng: Con đầu của Tề vương vào trong trận đi tìm Chung hậu, giết hết năm viên thiên tướng và Thượng Tiền cũng bị nói giết rồi, nay nó tới đây cách đại dinh cũng chẳng bao xa, xin quân sự định đoạt.

Lão tổ nghe báo, mới nghĩ thầm rằng:

“Ta chẳng giết được con Xú phụ nay con nó đem nạp mạng cũng đủ để trả thù.”

Nghĩ rồi truyền quân phát pháo, mở cửa dinh xông ra. Điền Đan thấy có một đạo nhân, thì trong bụng đã tính:

"Người này chắc có yêu thuật."

Khi hai bên gặp nhau rồi, lão tổ nói:

– Mi chẳng phải là con Chung hậu, chớ có nói dối ta.

Điền Đan đáp:

– Mười sau năm trước Hoài nam phó hội, mẹ ta sinh ta tại Sản long trì, Mộc Trù quân thu ta làm môn đệ bấy lâu nay, mới bảo ta hạ sơn đi tìm mẹ, vậy chớ bây giờ Chung quốc mẫu ta ở đâu, xin đó niệm tình chỉ giúp.

Chí Tôn lão tổ cười mà đáp rằng:

– Chung hậu đã bị ta giết chết, đệ tử đừng tìm cho uổng công, thôi hãy theo về với ta thì xong, cho khỏi thác trong vòng binh cách.

Điền Đan nghe nói hỡi ôi! Uổng công thầy bảo hạ sơn, đi tìm mẹ mà cứu cơn hoạn nạn, nghĩ tới nghĩ lui đã chán, bán tính bán nghi chưa phân. Mộc Trù quân là một vị tiên dưỡng tính tu chân, có lẽ đâu nói sai như vậy.

Nghĩ rồi nổi giận mắng rằng:

– Yêu đạo! Như mi muốn tu nên chính quả, thì phải đem Chung quốc mẫu trả lại cho ta, nếu như mi nói sai ngoa, thì sẽ coi cây thương nầy nó vô lễ.

Lão tổ cả giận, vung gươm chém tới. Điền Đan cũng đưa thương rước đánh hơn một trăm hiệp. Điền Đan lẹ tay đâm trúng lão tổ một nhát nơi vai, và xớt trợt cái đạo cân của lão tổ bịt trên đầu. Lão tổ thất cơ thua chạy và cũng có ý sợ pháp thuật của Mộc Trù quân, nên Điền Đan không thèm đuổi theo, cứ giục ngựa đi kiếm Chung hậu. Lúc đó Chung hậu bị khốn trong trùng vây, thì có Điền Côn đi theo bảo giá, khi ấy mới ngó qua phía Tây Bắc, thấy có một tướng thiếu niên mấy vòng quân giục ngựa xông tên như bộ tướng Tề đi tới tiếp cứu. Chung hậu bèn coi tay làm quẻ, thì đã hiểu nguyên do, mới nói với Điền Côn rằng:

– Vương nhi buông cương đi tới trước hỏi tướng thiếu niên đó đi tìm kiếm ai?

Điền Côn vâng lệnh thẳng tới gặp mặt liền hỏi rằng:

– Ta là con đầu vua Tuyên Vương Tề quốc tên húy là Điền Đan, vâng mệnh sư phụ là Mộc Trù Quân tới Trường giang này mà đi kiếm quốc mẫu là Chung Vô Diệm hoàng hậu.

Điền Côn nghe nói lấy làm sự lạ, chắc là đứa gian phi, nó lập mưu kế chi đây không rõ, bè trở lại tâu hết mọi lời cho Chung hậu nghe. Chung nương nương lúc ấy dường như da cắt ruột, bèn nói với Điền Côn rằng:

– Mau truyền lệnh cho vào.

Điền Đan tới quỳ trước đầu ngựa khóc mà thưa rằng:

– Con bất hiếu chẳng hay cớ sự, nên không tới cứu giá được mau, tội bất hiếu cũng đáng rớt đầu, xin mẫu hậu một phen dung thứ.

Lúc đó Điền Côn và bảy vị nguyên soái bảy nước nghe nói chưng hửng nghĩ rằng:

"Thuở nay chưa nghe Chung hậu có sự thai dựng mà nay ở đâu lại có long nhi."

Ai nấy đều những hồ nghi, còn Chung hậu xem như tuồng mắc cở, bèn làm bộ giận hỏi rằng:

– Tiểu tử kia! Mầy xứng đáng Chiêu Dương thái tử vậy chớ mầy đã tới ra mắt Vương phụ mầy chưa?

Điền Đan tâu:

– Lúc đó Sở Trang vương lập Kỳ Bàn hội. Vương mẫu chém Hầu thừa tướng rồi nhảy xuống Vọng giang lầu. Sở binh vây phủ trước sau. Vương mẫu chạy tới Sản long trì sinh sản, đương lúc lửa binh tai nạn, bất đắc dĩ nên mẹ con mới ly biệt đôi đàn, huyết thơ để lại rõ rằng, đặt tên con là Điền Đan tính tự. Mạnh Công gặp thu làm nghĩa tử, mười ba năm dưỡng dục nên người, thì chẳng may gặp ngọn lửa hỏa tai. Mộc Trù Quân lại cứu đem về Tiên động, ba năm chẫn học những binh thơ đồ trận nay con đã mười sáu tuổi đã dự bậc thần đồng, thầy con mới dạy rằng: "Muốn cho cốt nhục trùng phùng phải tới Tương Giang mà tìm mẹ." Bởi cớ ấy con chưa về Lâm Tri mà ra mắt Vương phụ, vì lời thầy dặn dò cẩn thận trước sau, trước là thu phục Chí Tôn lão tổ, sau nữa để cho mẹ con gặp mặt.

Chung hậu nghe con nói mấy lời trúng hết thì có ý buồn thầm mà hỏi rằng:

– Như quả có huyết thơ đã sẵn thì đưa ra làm bằng.

Điền Đan lật đật thò tay vào trong túi áo, rờ qua rờ lại hai ba lần, rồi lại tâu rằng:

– Lúc hạ sơn thầy có dặn, phải đi ngang dinh Tề ra mắt Yến quân sư, nên khi con đi tới dinh lúc ấy con đã đưa huyết thơ cho Quân sư khán tường, bây giờ đây không có, con bỏ quên tại đó rồi.

Chung hậu nghe nói nổi giận mà rằng:

– Ta tưởng có huyết thơ thì là sự thật, bằng không thì nhà ngươi chắc là đứa gian, ấy là chủ mưu của yêu đạo xảo trá bách đoan, tới mạo nhận hòng toan ám hại. Điền Côn vương nhi hãy đem nó ra trói lại, cứ theo quân pháp mà gia hình.

Điền Côn vâng lệnh lui ra, bắt Điền Đan trói nà chặt cứng. Điền Đan khóc mà thưa rằng:

– Muôn ơn Vương mẫu mở lượng hải hà, vì con nóng sự cứu giá nên lướt vào trong trận xông pha, quên huyết thơ để lại trong tay thừa tướng, xin cho con xông ra trận thượng, trở về dinh lấy đem tới phân trình, nếu không thật thì sẽ hành hình, kẻo ly biệt mười sáu năm rất đau tình cốt nhục lắm Vương mẫu ôi!

Chung hậu nghe con khóc thì ruột đau như dao cắt, ngặt vì giữa tam quân không biết tính làm sao, kế tới Điền Côn bước tới phân tỏ âm hạo rằng:

– Xin Vương mẫu hãy cho Vương đệ về dinh rồi cũng rõ.

Vương hậu mới truyền tha tội. Điền Côn mở trói cho đi. Điền Côn phân giải một khi, lên ngựa đề thương lướt tới.

Nói về Tấn vương nhi điện là Cơ Ứng lược trận ở phía Nam, xảy thấy quân vào báo rằng:

– Có một viên tiểu tướng xưng rằng: Thái tử Tề vương thật là tay võ nghệ cao cường, xin điện hạ phải lo phương cự địch.

Cơ Ứng nghe báo cả mừng và rằng:

– Ấy là trời khiến ta trả thù cho chúa thượng, nên con Vô Diệm tới nạp mạng cho ta, để ta bắt sống nó mà tế năm vị Vương gia, rồi sau sẽ mưu toan mà trừ con xú phụ.

Nói rồi dẫn theo một ngàn quân bộ tốt, và chiến tướng tám viên, ba tiếng hiệu pháo phát lên giục ngựa chận đường rước đánh. Điền Đan thấy người rất nên hùng mạnh, mà tướng mạo cũng dị kỳ, môi đỏ như son, mặt đen như lọ, mình mang Xuyên ô giáp, đầu đội Tử kim quan, tay cầm thương thiết anh, mình cưỡi con thú Giải trại, ngó qua cũng là kinh hãi, bèn vung thương chỉ mặt hỏi rằng:

– Bớ tướng mặt lọ kia, tên họ là gì nói mau kẻo chết?

Cơ Ứng nổi giận:

– Ta con thứ hai của Tấn vương, ngụ danh là Cơ Ứng như mi biết danh ta lợi hại, phải xuống ngựa chịu hàng, để đem về làm con nuôi, cùng được hưởng sự giàu sang vinh hiển.

Điền Đan nói:

– Mi đừng khoe lỗ miệng, coi ta cho một thương tan hồn.

Hai bên đều giục ngựa buông cương, đánh hơn năm chục hiệp chưa phân thắng bại, một người như thần long du đại hải, một người như mãnh hổ xuất thâm sơn, vì người trả thù cha cho vẹn chữ can thường, còn kẻ mong tìm mẹ cho trọn niềm cốt nhục, hai bên cờ giống trống giục, hễ sự chiến tranh thì phải một mất một còn, hai bên rõ là hoa phúc vô môn, sách có chữ: Hại nhân nhân hại. Điền Đan dùng thế trá bại. Cơ Ứng giục thú đuổi theo. Điền Đan hồi thủ một thương. Cơ Ứng đã nhào xuống đất, tám tướng áp ra vây chặt. Điền Đan không ngó tới lui, quân lại vào báo với Nguyên soái là Lỗ Quốc Anh rằng:

– Có một viên tiểu tướng, đã giết chết con Tấn vương là Cơ Ứng lại thêm sát tử quan binh rất nhiều.

Quốc Anh nghe báo thảm thương, truyền phát pháo để mình ra hội trận. Điền Đan thấy tướng ấy đến, đầu beo mắt cọp, lại có cung báu tên thần, thật là tướng anh hùng, chẳng phải người thôn dã, bèn hỏi rằng:

– Bớ tướng kia tên họ là chi? Nói cho mau kẻo chết.

Tướng ấy đáp rằng:

– Ta là Ngô Anh vương giá hạ, Nguyên soái Lỗ Quốc Anh, nếu như tiểu tướng đã biết danh, thì phải bó tay chịu tội.

Điền Đan nổi giận mắng rằng:

– Mầy là đồ tiểu bối dám khoe mẽ với Vương gia, mau mau hạ mã quy hàng, kẻo nhọc mình ta ra sức.

Quốc Anh bèn cả nạt, rồi vung đao chém đùa. Điền Đan cũng đưa thương ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp dư, sức cũng cầm đồng. Quốc Anh liền lấy ra một cây thần chùy và niệm chú, rồi ném lên trên không, chùy ấy nhắm ngay đầu Điền Đan mà đánh xuống, lúc đó Trí Nhực Công Tào thấy vậy bèn xuất hiện tướng tinh của Điền Đan ra là một con rồng vàng, nhăn nanh chà gạt rõ ràng, hả miệng ra mà hớp lấy cây thần chùy không cho đánh xuống. Quốc Anh thấy vậy thất kinh, mới nghĩ thầm rằng:

"Số trời đã định cho Tề quốc, cho nên năm vua đều phải về trời, hèn chi Thánh xưa có dạy: Thuận nghịch tồn vong là chính lý. Ấy vậy sách cũng có chữ: Trung thần bất húy tử, nhưng mà lại có câu: Thuận thiên giả tồn" Bởi cớ ấy cho nên Quốc Anh đành cúi đầu lạy Quốc vương, xin tha tội làm tôi không trọng tiết.

Khi đó Quốc Anh đang còn suy nghĩ, kế thấy Điền Đan vung thương tới đâm Quốc Anh cũng đưa đao ra đỡ, đánh được ít hiệp thì Điền Đan xem thấy ngọn đao của Quốc Anh đã vô lực liền ra sức đánh đùa. Quốc Anh phải chịu thua, rút binh mà chạy. Điền Đan thừa thắng giục ngựa chạy theo, bởi cớ ấy cho nên mới ra khỏi trùng vây, không có ai ngăn trở. Khi đi một đỗi vừa tới đám rừng rậm kia. Quốc Anh liền bỏ đao xuống ngựa quỳ mọp thưa rằng:

– Mạt tướng xin quy thuận, để về bảo vệ Tề bang, tôi đã khiếp sợ Quốc mẫu pháp lực cao cường, lại kính phục nỗi điện hạ Kim long xuất hiện, chẳng phải là tôi kiếm chuyện, ấy là thuận theo lòng trời, xin lệnh trên thu dụng.

Điền Đan cũng mừng bụng, liền xuống ngựa cầm tay an ủi khuyên dỗ.

Kế đó vua tôi đồng lên ngựa, dong ruổi thẳng tới núi Bồ mai. Khi vừa tới Tề đài, bèn truyền quân sĩ vào trong thông báo.

Nói về Liêm Thoại Hoa và Yến Anh đang ngồi bàn luận không biết Chung hậu phó hội hung kiết lẽ nào, kế thảy thấy quân vào báo rằng:

– Có Điện hạ trở về, nên chúng tôi phải vào thưa lại.

Liêm Thoại Hoa và Yến Anh nghe báo, lật đật ra nghinh tiếp vào trung dinh. Điền Đan khi ấy khóc và nói rằng:

– Cũng tại quân sư báo hại, làm cho tôi bỏ quên cái huyết thơ, nên Vương mẫu đem dạ nghi ngờ, may không chút nữa hồn về chín suốt.

Liêm Thoại Hoa nghe vậy bèn khuyên dỗ rằng:

– Vương thúc chớ nên phiền não, xin hãy nghỉ ngơi để bảo dưỡng tinh thần.

Điền Đan đáp:

– Em rất cảm ơn Vương tẩu, vậy để em đưa thơ tới trình mẫu thân.

Yến Anh lật đật dâng huyết thơ giao cho Điền Đan và nói rằng:

– Tướng nào đi theo điện hạ đó? Dung mạo thật chẳng phải tầm thường.

Điền Đan đáp:

– Ấy là Tổng soái bên Ngô quốc tên gọi là Lỗ Quốc Anh, người mới quy thuận hàng đầu, quyết một dạ phò trị Tề chúa. Bây giờ tôi muốn để người lại quân dinh tạm trú, chờ tôi nhận thân Quốc mẫu rồi sẽ hay.

Kế đó Quốc Anh ra bái kiến Liêm vương phi và Yến quân sư rồi Điền Đan cũng từ biệt khởi hành lên ngựa. Binh năm nước chẳng ai dám ngăn trở Điền Đan đi như vào chỗ không người, đi chẳng bao lâu đã tới nơi, liền vào thẳng dâng huyết thơ trình qua Chung hậu. Chung hậu tiếp lấy xem đã tỏ rõ, lại còn e nỗi khổ vì vua Tuyên Vương, nghĩ lui nghĩ tới cùng đường, không biết tính phương chi cho mẹ con đoàn tụ, khi ấy Điền Côn thưa rằng:

– Đã có huyết thơ làm bằng cớ, sao vương mẫu chưa chịu nhìn đi?

Chung hậu nói:

– Nay như có Yến Anh đứng bảo nhận, thì mẹ con mới được xum vầy.

Điền Côn liền nói:

– Vương đệ hãy chịu khó một phen nữa, mau trở về dinh mời Yến quân sư tới đây mới được.

Điền Đan bất đắc dĩ phải vâng lời, liền đem ngựa đột xuất trùng vi, lại gặp con Tấn vương là Cơ Nguyên đón đường chận đánh. Điền Đan thấy tướng ấy cũng là một loài long sinh phụng dưỡng, vốn con nhà ngọc điệp kim chi, mới hỏi rằng:

– Tướng kia tên họ là gì, mau xưng ra cho ta được biết?

Cơ Nguyên đáp:

– Ta con đầu vua nước Tấn, ngự húy gọi là Cơ Nguyên, phụ vương ta hồn xuống huỳnh tuyền, quyết bắt gà mổ lông tế sống.

Nói rồi vung thương đâm nhầu. Điền Đan cũng đưa thương ra rước đánh hơn ba trăm hiệp, thắng bại, liền quất ngựa chạy dài. Cơ Nguyên tưởng thật đuổi theo, Điền Đan biết gã ắt mang vận nghèo, rút cây đồng chuỳ ném lên trên không. Cơ Nguyên chẳng kịp đề phòng, bị một chuỳ lăn nhào chết tốt. Điền Đan tức thì thu phép lại, rồi giục ngựa xông trận ra đi, kế đó quan lược trận chạy vào phi báo với Cơ Chiêu rằng:

– Có một viên tiểu tướng đã giết chết điện hạ Cơ Nguyên rồi và quan quân hao tổn vạn thiên, nói lại thừa thắng tới miền dinh trại, nên chúng tôi phải mau vào tâu, xin điện hạ ra binh trừ nó.

Cơ Chiêu nghe nói hỡi ôi, thương Tân chúa cha con bỏ mạng. Kế đó truyền quân chỉnh tề đội ngũ, quyết một phen thắng phụ tử sinh, hai bên giáp mặt, Điền Đan mới hỏi:

– Tướng kia hà danh hà tính, chớ ỷ mình sức mạnh, nếu sa tay ta thì làm quỷ không đầu.

Cơ Chiêu ngẫm nghĩ giây lâu mới đáp rằng:

– Ta là Ngô Anh vương thái tử, ngự húy vốn thật là Cơ Chiêu mi nghe danh ta lợi hại đã nhiều, mau hãy về cùng ta hầu theo thương giáp.

Điền Đan nói:

– Mầy khéo nói bá vơ chết chẳng kịp trở tay.

Hai bên buông ngựa đánh vùi, ước chừng được hơn vài mươi hiệp, Điền Đan thấy thương giáp của Cơ Chiêu tinh thuần mã tiếp như đánh sức thì cũng không hơn bèn đổi tay đâm bậy một thương, rút cây Hổ vị thần tiên ra cầm sẵn và nói rằng:

– Ta đã tài cùng tận lực, thế chẳng đánh lại với ngươi.

Nói rồi cuốn vó chạy dài, Cơ Chiêu cũng đuổi nà theo dõi, Điền Đan thấy Cơ Chiêu gần tới, liền quày ngựa lại đánh trái một roi ngang hông, Cơ Chiêu thổ ra Huyết Hồng, Cơ Phụng ở phía đông áp tới, Cơ Lâm và Cơ Tương cùng nhau thay đổi, lại thêm có một vị Nguyên sáoi là Phi Quế anh hùng, một mình Điền Đan tả đột hữu xông, tính ra không khỏi tên mưa lửa. Cũng may vận Tề còn đương lúc khá, nên khiến cho hồn Chung Thoại Hoa khi ấy đang ở trên mây, ngó xuống thấy gươm giáo đông đầy, còn cháu mình thì bị vây mấy lớp. Tức thì Thoại Hoa làm mây phủ tứ bề sấm chớp nổi đá chạy cát bay, làm cho tướng Ngô chẳng biết đông tây, cơn hỗn chiến tớ thầy chém lộn. Điền Đan tuy trong lúc khốn đốn mà tinh thần mạnh mẽ khác thường, đâm Phi Quế đã trúng một thương, còn Cơ Phụng lại sa trường bỏ mạng, bắt luôn Cơ Chiêu để lên trên lưng ngựa mà rằng:

– Mày muốn sống thì phải bảo quân mau dẹp trận khai đường, để ta ra rồi ta sẽ tha cho tốt.

Cơ Chiêu đương lúc khốn cùng bí yếu, nên Điền Đan bảo chi cũng phải nghe theo, bèn kêu em là Cơ Lâm bảo rằng:

– Vương đệ hãy truyền tam quân mau lui lại để cứu anh cho khỏi phen nầy.

Cơ Lâm tức thì minh kim thu trận. Điền Đan bè kẹp Cơ Chiêu thủng thẳng đi ra.

Nói về Phó Nguyên soái nước Ngô tên là Tế Phụng nghe quân báo rằng:

– Thái tử Cơ Chiêu bị bắt.

Bèn đùa binh đuổi theo, hai người vừa gặp nhau giao phong một trận, khi ấy trên đầu Điền Đan lại có kim long xuất hiện, còn Chung Thoại Hoa cũng nguyên hình trợ chiến, Tế Phụng thấy vậy thất kinh, một mình suy nghĩ sự tình, bèn quỳ xuống nạp mình quy thuận. Điền Đan lại kiếm lời mỹ dụ, đi cùng nhau kẻ trước người sau, tam quân thấy vậy lắc đầu, lập tức tới báo với Tổng soái là Tế Trinh rằng:

– Không biết cớ gì Phó nguyên nhung phản quốc, đã quy hàng theo Tề bang Thái tử rồi, lại thêm còn sát tử quan binh.

Tế Trinh nghe nói rõ tình, mới hay nỗi em mình hàng địch. Vì sách có chữ:

"Hiền thần trạch quân nhi sự, cũng như Luông cầm trạch mộc nhi thê, anh em mình đều quy thuận đầu Tề, cũng chẳng mất sự vinh hoa phú quý."

Nghĩ rồi bèn vung đao giục ngựa đuổi theo, tam quân ngỡ là Tế Trinh rượt theo mà bắt em lại nên không ai tiếp ứng.

Khi Tế Trinh đi vừa tới, cũng xuống ngựa quy hàng. Điền Đan bèn khuyên dụ vỗ về rằng:

– Tề bang được hai anh em ngươi về đầu là đại phúc.

Cơ Chiêu thấy vậy lõ hai con mắt và mắng rằng:

– Anh em bây là đồ phản quốc, mặt mũi nào thấy Tiên chúa ở dưới phong đô, lẽ báo ứng sẽ cho bây làm thân trâu ngựa.

Tế Trinh nói:

– Xin Điện hạ đừng nói nữa, muốn bảo toàn thì phải lui binh.

Cơ Chiêu dạy lại nói với Điền Đan rằng:

– Hồi nãy mi có hứa để cho mi ra khỏi vòng quân rồi mi sẽ cho ta về.

Điền Đan nói:

– Sao mầy còn hôn mê như vậy, cho về là về Âm phủ, cha mẹ con chết với nhau một lũ, khỏi điều cốt nhục phân ly.

Nói rồi cầm Cơ Chiêu dồn lên trên không tế xuống đất thịt xương tan nát. Rồi đó ba người cùng nhau đi giây lát, thì đã tới dinh Tề.

Khi Điền Đan về tới dinh ra mắt Yến Anh mà rằng:

– Tôi đã trình qua huyết chiếu, mà Quốc mẫu còn sợ nỗi Phụ vương, như có Quân sư làm chứng tỏ cho tường, chừng ấy mẹ con mới được đoàn vân tụ hội.

Yến Anh tâu:

– Tôi là một người trói gà không chặt, dám đâu vào chốn tam quân, xin Điện hạ hãy thương tình, chắc tôi đi không được.

Liêm Thoại Hoa nói:

– Tề phủ đừng đem lòng khiếp sự, có tôi bảo hộ đi theo.

Yến Anh nghe Liêm Thoại Hoa nói vậy, thì không lẽ từ chối, tôi chúa cùng nhau sửa soạn ra đi, dặn dò anh em Tôn Long, Tôn Hổ, phải coi giữ dinh đồn cho cẩn thận, lại dặn anh em Tề Trinh, hãy tạm nghỉ tại dinh chờ cứu giá xong rồi sẽ tính.

Nói về Điền Đan, Liêm Thoại Hoa và Yến Anh, ba người xông vào trận thương chém giết tưng bừng, quân lược trận vào báo với chúa soái nước Tấn là Phàn Chiêu hay rằng:

– Có Điền Đan Thái tử, ra vào trận địa đã ba phen, nay lại đem thêm một viên nữ tướng, với một thằng thấp lùn nhỏ nhỏ.

Phàn Chiêu nghe quân báo tỏ rõ, bèn buông cương giục ngựa xông ra. Khi ấy Liêm Thoại Hoa nói với Điền Đan rằng:

– Vương thúc theo bảo hộ Quân sự, để chị cùng tướng giặc giao phong.

Nói rồi liền lướt ngựa tới trước hỏi rằng:

– Ta bình sinh chẳng giết đứa vô danh tiểu tốt, tên họ gì và chức phận làm sao, ngươi mau phải xưng rồi sẽ đánh.

Phàn Chiêu đáp rằng:

– Ta là tôi trung thần nước Tấn, chức Tổng soái tên gọi Phàn Chiêu, xét mầy là một con nữa yêu, có tài gì bao nhiêu àm đến đ6y khua mỏ.

Liêm Thoại Hoa nói:

– Số là mầy chưa rõ, thế hệ ta còn hơn đó muôn phần, để ta phân lại cho mà nghe! Cha ta là Liêm Hùng làm chức Tổng soái, anh Liêm Pha nối dõi nước nhà, chồng ta là Đông Lộ vương gia, ta đây là Liêm Thoại hoa danh tính, khuyên mi đừng ỷ mạnh, mà chết chẳng toàn thân.

Phàn Chiêu nổi giận mắng rằng:

– Ta đây lực địch vạn quân, sá chi một con đàn bà mà khoe tài khoe trí.

Nói rồi vung thương đâm tới, Liêm Thoại Hoa đưa đao chém liền, đánh vừa năm chục hiệp có dư, đao pháp của Liêm Thoại Hoa cũng thêm xuất sắc, Phàn Chiêu trở tay không kịp, bị một đao đứt ra làm hai, Thoại Hoa truy sát các nơi, sĩ tốt chết như bầy kiến cỏ. Quân lại vào báo cho Tổng soái nước Tống và Tần Báu hay, Tần Báu cầm thương lên ngựa tới trước chận đường, Điền Đan cũng buông ngựa chạy ra, hai bên gặp nhau chẳng xưng hỏi tên họ, vung thương đánh vùi tám chục hiệp, mà thắng bại chưa phân. Thoại Hoa sợ khi Điền Đan thất ý đề phòng, bèn lấy cây Oan Ương báu kiếm tế lên trên không và niệm ít tiếng chân ngôn lầm thầm, hào quang đạo tủa ra nhắm ngay đầu Tần Báu mà chém xuống, một thân chia ra làm hai đoạn, hồn xuống âm ty, Thoại Hoa thu kiếm trở lại tức thì, ba người thảy đều mừng rỡ. Lúc ấy quân Thám tử chạy về báo với Lỗ Lâm công chúa rằng:

– Điền Đan và Liêm Thoại Hoa thật mười phần lợi hại.

Nguyên Lỗ Lâm công chúa là đệ tử của bà Bạch Liên thánh mẫu, cũng một tay võ nghệ khác thường. Khi nghe quân báo, thì vỗ ngực xông ra, Liêm Thoại Hoa đón lại hỏi rằng:

– Bớ con nữ tướng! Mau xưng tên đi thì khỏi chết.

Công chúa đáp:

– Mày hãy rửa lỗ tai mà nghe cho rõ, chớ cái danh ta nói ra thì đó phải kinh hồn, ta là con gái của Lỗ Lăng vương, lại là học trò bà Bạch Liên thánh mẫu, chồng ta tên là Ngô Khởi, cũng là học trò Lão Tổ Chí Tôn, khuyên đó hãy giữ hồn, nếu hành hung ắt bỏ mạng.

Liêm Thoại Hoa nói:

– Nếu vậy công chúa đã hiểu biết cơ thiên thì nhân sự. Vậy sao mà còn xông ngựa mang giáp ra đây? Thôi thôi! mau thu trận bãi binh, bằng đó nghịch mạng thiên đình, thì ta cũng chẳng vị tình lân quốc.

Công chúa nghe nói nổi giận, vung chĩa ba đâm đùa. Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, một qua một lại, kẻ chém người đâm hai bên đều hết sức tinh thần, cuộc sinh tử chưa phân thắng bại, Liêm Thoại Hoa suy đi nghĩ lại, mới sinh ra một kế bỏ chạy như bay. Công chúa cũng muốn ra tay, giục ngựa đuổi nà theo một nước.

Thoại Hoa liền bước tránh ra ít bước, rồi thò tay vào túi lấy cái Hỗn Nguyên kinh thiên thạch, niệm chú rồi tế lên trên không, hồng quang muông đạo thẳng xông nhắm ngay đầu công chúa đánh xuống. Thì may công chúa lật đật bỏ chạy, máu trong miệng tuôn chảy ra dầm dề, thần hồn bất tỉnh hôn mê, như chết nằm trên lưng ngựa.

Lúc đó ba người thừa thắng, lại sát nhập trùng vi, quân năm nước bắn xả một khi, mũi tên bay dường như mưa bấc.

Chung hậu xem thấy niệm thần chú tị tiễn thu hết tên, nên bắn chẳng trúng ai, kế thấy ba người tới trước đầu ngựa rồi, Yến Anh muốn xuống quỳ thi lễ. Chung hậu thấy Yến Anh tới thì đã rơi lụy mà rằng:

– Chỗ nầy là trường trinh chiến, chẳng phải như Kim Loan điện mà Tiên sinh chấp nê, vì Ai gia có một việc đã mười sáu thu chầy, nên mới phiền Tiên sinh tới đây mà tỏ bày tâm sự, như Tiên sinh chịu đứng làm bảo cử, thì Ai gia mới dám nhìn Điền Đan, mẹ con ta cốt nhục vẹn toàn, ấy cũng là ơn Á phụ, nếu chẳng vậy, thì ta còn lưỡng lự, vì từ lúc thai sản cho tới nay. Chúa thượng không hay biết làm sao tỏ được sự gian ngay, cho Chúa thượng khỏi đem lòng nghi ngại.

Yến Anh tâu rằng:

– Nước cạn thì lòi đá, sự chân giả thiên hạ đều hay, lúc Đàm thành khi có long thai, tôi có chiếm một quẻ còn để nơi Tư thiên giám, phòng ngày sau nghiệm khán, cho khỏi đều nghị luận thị phi, xin Quốc mẫu hay nhìn đi, trăm sự đã có tôi gánh vác.

Chung hậu nghe nói cả mừng, mới cho Điền Đan bái nhận. Lúc đó mẹ con than thở, rồi lạy tạ đất trời, và đội ơn Mạnh Công nuôi dưỡng nên người, tới khôn lớn mới theo thầy học đạo, mười sáu năm nhờ Tiên sư dạy bảo, nay mẹ con mới được trùng phùng, đã ba phen tả đột hữu xông, lại nhờ có Quân sư mới khỏi lòng phiền não.

Kế nghe binh bốn phía ào tới. Chung hậu hỏi:

– Có ai dám đột xuất trùngvi về dinh Tề mà đem cứu binh tới chăng?

Điền Đan lĩnh mệnh xin đi, Chung hậu dặn rằng:

– Mẹ bị vây tại đây đã một đêm hai ngày rồi, người đã đói mà ngựa cũng đuối hơi, phải mau mau đem cứu binh tới nơi, ngõ được sinh phương tẩu thoát.

Điền Đan cúi đầu vâng dạ, giục ngựa vung thương, binh năm nước chẳng ai dám tranh cường, mới chạy thối lại báovới Vương Bình tổng soái rằng:

– Nay Chung hậu sai người về cứu viện, có một thằng nhỏ quá mà rất anh hùng, đã ba bốn phen xuất nhập quân trung, giết tướng sĩ cũng như cây cỏ.

Vương Bình ra oai thịnh nộ, giận hung hăng sắm sửa nhung trang, cầm thương đâm đùa, Điền Đan cũng đưa thương rước đánh hơn một trăm hiệp. Lúc ấy hai người đương say máu ngà, Vương Bình nghe như tiếng người ta, ở văng vẳng xa xa kêu bảo rằng:

– Bớ Vương Binh, ta là Thần Công tào trị nhật, tới mách bảo cho đó hay, vì năm vị Long thần đã tới số rồi, vận nước Tề đương hưng mạnh, nên Mão Đoan Tinh mới đầu thai xuất thế, tới mà phò tá Tề Tuyên vương, làm người phải biết chữ thuận thiên, nếu nghịch lý thì chẳng toàn tính mạng.

Vương Bình nghe tiếng nói ràng ràng, mới dừng thương ngẫm nghĩ hồi lâu mà rằng:

“Anh hùng cũng đều danh lợi, mới đem thâ nra bỏ chốn chiến trường, quả như lời thần cáo tỏ tường, thì ta sẽ đầu Tề cho khỏi mang họa.”

Nghĩ rồi liền thu thương hạ mã, quỳ trước mặt Điền Đan mà thưa rằng:

– Mạt tướng chẳng dám trái ý trời, xin đầu Tề mà lập công lao cùng nước nhà, tên tôi là Vương Bình ở bên Ngô quốc, làm Tổng soái trận tại Tương Giang, quyết một lòng bội ám quy hàng, xin Điện hạ hãy ra ơn thu nạp.

Điền Đan cũng xuống ngựa cầm tay Vương Bình đỡ dậy và khen rằng:

– Ở đời cho biết cơn bỉ thới, làm tướng phải rõ cuộc hưng suy, mạng trời chẳng có tư vì, hễ cho ai thì nấy được.

Tôi chúa chuyện vãn nhau rồi lại cầm thương lên ngựa, xông ngay ra trận.

Nói về người con thứ ba vua Anh vương nước Ngô, tên là Cơ Lâm, khi lui về dinh an nghỉ, rồi lại cứ ngồi suy nghĩ hằm tức giận, cũng tại Lão Tổ lập ra đồ trận. Nay thù cha, anh thề chẳng đội trời, Quốc Anh và Trịnh, Phụng ba người, đồ phản quốc như một loài trâu ngựa. Suy nghĩ rồi hai hàng lụy ứa, bề tới lui khó nỗi tới lui, kế đó lại có quân vào báo rằng:

– Vương Bình đã đầu Tề phản quốc.

Cơ Lâm lấy làm tức giận mắng rằng:

– Đồ súc sinh phản tặc, đành lòng đi bội chúa cầu vinh, có lẽ đâu ăn ở bạc tình, mặt mũi nào thấy vong linh tổ phụ.

Nói rồi cầm kích lên ngựa, theo rượt đánh với Vương Bình, Vương Bình nói:

– Xin Điện hạ hãy bớt lôi đình chi nộ, hễ đạo làm tướng thì phải biết cơ trời, nay lòng trời đã về cho nước Tề rồi, dùng sức người cãi trời sao được. Điện hạ hãy nghe lời ngu thần can gián, thu binh về quy thuận với Tề bang, trước là xã tắc vững an, sau cũng chẳng mất tước vương hầu cùng thiên hạ.

Cơ Lâm nói:

– Đồ phản tặc dám buông lời gian trá, ta quyết phân thây mi mới đã giận cho.

Nói rồi vung kích đâm đùa, Vương Bình cũng đưa thương ra đỡ, vì Vương Bình không có lòng đánh trả, nên cứ tháo lui hoài, Cơ Lâm tưởng mình đã cao tài, cứ theo vung kích đâm mãi. Vương Bình khi ấy nói:

– Nếu Điện hạ đánh nổi ba hiệp thì ngu thần chẳng đi đầu Tề.

Nói rồi hai ngựa giao kề, vừa một hiệp thì Vương Bình đã bắt Cơ Lâm qua nằm để nằm trên lưng ngựa, Điền Đan thấy vậy vui mừng hớn hở, còn Cơ Lâm thì mắc cở hổ ngươi, giây lâu mới nói ra lời, xin tha cho quy hồi bổn quốc. Vương Bình nói:

– Như nghe lời tôi nói trước, thì có đâu tới nỗi lụy sau, tuy vậy cũng mặc dầu tôi tha ngài làm phúc.

Nói rồi liền buông tay thả Cơ Lâm xuống đất, đầu nhằm đá chết tươi, hai người thấy vậy hỡi ôi, cũng là bởi số trời đã định. Rồi đó tôi chúa dắt nhau lên Bồ Mai Lãnh thẳng một đường dong ruổi tới Tề dinh.